

Sergeant Earl Herbert CARLBOM 11-H-07

Op 25 augustus 1945 kregen Herman en Emmaline Carlbom uit Sioux Lookout, Ontario, definitief te horen dat één van hun zonen niet zou terugkeren uit de oorlog. Earl Carlbom was 27 toen hij op 15 februari 1945 levensgevaarlijk gewond raakte. Carlbom maakte deel uit van de Lake Superior Regiment, dat was gestationeerd in Bokhoven. Samen met luitenant Calvin Banks en sergeant Fred Boomhower besloot hij opnieuw de Maas over te steken om op zoek te gaan naar Harold Hilderley, Arthur Vanance en Walter Lahoda. Deze drie jongens waren even daarvoor neergeschoten tijdens een patrouille. De *search and rescue-missie* werd een drama. Zowel Banks als Carlbom raakten zwaar gewond. Banks overleefde de oorlog en schreef de familie Carlbom in juni 1945 een brief vanuit een Engels militair hospitaal met daarin wat er was gebeurd.

"We werden beiden in ons been geschoten toen we probeerden de gewonden te zoeken. Meteen waren de Duitsers er, die ons uit elkaar haalden. Ik wist dat Earl er slecht aan toe was. We kwamen elkaar zo'n twee uur later weer tegen in het ziekenhuis in Zaltbommel, maar we konden niet praten. Earl werd om drie uur 's middags geopereerd en ik heb hem niet meer gezien. De volgende dag vertelden ze me dat zijn been was geamputeerd en dat hij rond middernacht was overleden."

Earls jongere broer Chester diende in de Lord Strathcona's Horse, een tankeenheid die vanuit Italië de opmars naar Nederland maakte. Het Lake Superior Regiment was in juli 1944 in Normandië geland. Chester raakte in april 1945 in Nederland gewond toen zijn tank werd beschoten, maar overleefde de oorlog.

Earl Carl bom werd tijdelijk begraven op het Duits "Heldenfriedhof" in Zaltbommel. Hij lag daar tussen zeventig Duitse soldaten. Later is Earl Carl bom herbegraven in Holten. Naast hem rust Harold Hilderley, (**11-H-06**) die zij hadden geprobeerd te redden. Harold was 19 jaar.

